Vári Attila

Nélkületek

Farkas Árpádnak

Azt hittem, más leszek,
Erős – s ha nem erős, legalább halkabb.
Csobog a szó, a tócsa mélyül,
Mondat-hínárok fojtogatnak.

Hát mért nem szóltál rám,
Te tudtad, gubancban élek, nem kötésben,
Kötöttek volna földhöz, röghöz,
De kápráztattak a röhögések,
Kellett a taps, a veregetés, a „jóvolt”,
S én, aki must sem voltam,
megjátszottam az óbort.
Port hintettem szemembe,
Nappali álmot,

hogy egyszer még magamra találok.

De mikor volt az egyszer?
És mire szegődtem?
Erőt előlegeztek, saját magamra törtem,
Irtottam magamból, ami jó – a magvat –
Vízhabot gyűjtöttem házamhoz alapnak.
Tócsában élek –
Köröttem béka, csík lubickol,
Nád csobotol a csendben,
S hiába bújnék földbe,
Már kivernének a vermek.

Hallom, rothad a krumpli,
Hajnalra ködült a város,
Nyúlnak az esték, a kések,
Nyúlnak az arcok, a ráncok.
Azt hittem, nélkületek jó lesz,
S most egyetlen magamra sem találok.

Sepsiszentgyörgy, 1982. április